

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/257/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7817208518
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7817208518.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Matyiovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Jarmily Čabaiovej v spore žalobcu: BYTEX RV, s.r.o., so sídlom Betliarska 4, Rožňava, IČO: 36 169 668, zastúpený JUDr. Pavlom Kontrom, advokátom, so sídlom Čučmianska dlhá 21, Rožňava, proti žalovanému: IY., o zaplatenie 1.061,68 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo 6. apríla 2018, č. k. 15C/8/2017-47

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.061,68 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne od 25.7.2017 do zaplatenia a priznal žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania.

2. V celom rozsahu tým vyhovel žalobe, skutkovým základom ktorej bolo v podstatnom tvrdenie žalobcu o existencii právneho vzťahu strán zo zmluvy o výkone správy, z ktorého si žalovaný riadne neplnil záväzok mesačne platiť žalobcovi úhradu za výkon správy, preddavok do fondu prevádzky, údržby a opráv a preddavok na úhradu za plnenia poskytované s v súvislosti užívaním bytu č. X, nachádzajúceho sa v bytovom dome č. súpis. XXX na parc. č. XXXX, na G. XX v B., evidovaného v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX pre kat. úz. B. (ďalej tiež len „byt“), čím mu podľa tvrdenia žalobcu vznikol za obdobie od 1.4.2013 do 30.6.2017 nedoplatok vo výške žalovanej istiny pohľadávky.

3. Prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku vyšiel zo zistení, že vlastnícke právo k bytu podľa údajov katastra nehnuteľností svedčí žalovanému, a že na základe Zmluvy o výkone správy č. 36/2008 (ďalej tiež len „zmluva o výkone správy“) žalobca vykonáva správu bytového domu, v ktorom sa tento byt nachádza. Na podklade sumárnej analýzy platieb žalobcu za obdobie od 1.4.2013 do 30.6.2017 mal prvoinštančný súd za preukázané tiež, že žalovaný v tomto čase riadne neplnil záväzok mesačne platiť poplatok za správu, preddavok do fondu prevádzky, údržby a opráv a preddavok na úhradu za služby spojené s užívaním bytu v určenej výške, a že za uvedené obdobie neuhradil žalobcovi na týchto plneniach spolu sumu 1.061,68 Eur.

4. Na takto zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. §, 10 ods. 1 a 6 zák. č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, v znení neskorších zmien a doplnkov; právne posúdil vzťah strán ako záväzkový zo zmluvy o výkone správy a z neho vyvodil právnu povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi na poplatkoch za správu, na preddavkoch do fondu prevádzky, údržby a opráv a na preddavkoch na úhradu za služby spojené s užívaním bytu za obdobie od 1.4.2013 do 30.6.2017 celkovú sumu 1.061,68 Eur. Za omeškanie žalovaného so splnením tejto peňažnej povinnosti prvoinštančný súd zároveň priznal žalobcovi tiež úroky z omeškania s použitím ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v percentuálnej výške vyplývajúcej z ust. § 3 ods. 1 nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení neskorších zmien

a doplnkov, v súlade so žalobným návrhom až počnúc dňom uplatnenia nároku na súde, hoc podľa úvahy prvoinštančného súdu sa žalovaný do omeškania so zaplatením mesačných úhrad dostal už skôr, postupne tak, ako boli splatné. Rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 1 C.s.p. výlučným procesným úspechom žalobcu v spore. Na žalovaným vznesenú námietku premlčania súd prvej inštancie neprihliadal, podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku preto, že spôsob jej vyjadrenia v odpore proti platobnému rozkazu „dovolávam sa premlčania“ nepovažoval za kvalifikovaný. Podľa jeho názoru v tejto súvislosti, námietka, premlčania ako právny úkon musí spĺňať tiež požiadavku určitosti, ktorá predpokladá, že z dovolania sa premlčania bude zrejma nie len vôľa namietkať premlčanie, ale tiež všetky skutkové okolnosti premlčania práva, t. j. že (a kedy) uplynula právnym predpisom presne vymedzená doba a že oprávnený subjekt svoje právo nevykonal, aj keď tak mal urobiť. Za účinné dovolanie sa premlčania tak podľa úvahy súdu prvej inštancie nemožno považovať iba všeobecné tvrdenie a práve takým podľa jeho záveru bola už zmienená formulácia námietky premlčania žalovaného v odpore proti platobnému rozkazu. Na podporu tohto svojho názoru súd prvej inštancie odkázal na závery formulované Krajským súdom v Košiciach v rozsudku z 26. apríla 2017 sp. zn. 11 Co 357/2016.

5. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie s návrhom, aby ho odvolací súd zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odvolaní žalovaný v prvom rade namietal nesprávnosť procesného postupu, ktorej sa podľa jeho názoru súd prvej inštancie dopustil jednak tým, že procesne predpísaným spôsobom nevykonal žalobcom predloženú sumárnu analýzu platieb za situácie, keď jej správnosť v odpore proti platobnému rozkazu spochybnil, tiež i tým, že ho nepredvolal na pojednávanie a napokon aj nedostatočným odôvodnením napadnutého rozsudku. Odvolateľ nesúhlasil ani so spôsobom, akým sa súd prvej inštancie právne vysporiadal s jeho námietkou premlčania. Zastával názor, že pokiaľ bola námietka premlčania pre súd prvej inštancie neurčitá, mal žalovaného o jej bližšie vysvetlenie požiadať. Žalovaný v odvolaní napokon vytkol napadnutému rozsudku nesprávnosť skutkového záveru o výške pohľadávky žalobcu. Namietal v tejto súvislosti nesúlad medzi žalobcom vykazovaným zostatkom záväzku žalovaného a vyúčtovaním za rok 2017, z ktorého vyplýva, že celková výška nedoplatku (po započítaní preplatku na skoršie záväzky) predstavuje len sumu 739,- Eur, a tiež s vyúčtovaniami za roky 2013 a 2015, ktorými došlo podľa tvrdenia žalobcu k vykázaniu preplatku v jeho prospech. Z poukazom na tieto rozpory žalovaný v odvolaní vyjadril názor, že v okolnostiach prípadu len výstup z evidencie žalobcu, ku ktorému naviac nemal možnosť sa vyjadriť, nepredstavuje dostatočný dôkazný podklad pre skutkový záver o existencii jeho záväzku. Svojimi odvolacími námietkami, vytykajúcimi postupu a rozhodnutiu súdu prvej inštancie procesné vady, nesprávnosť skutkových zistení na podklade vykonaného dokazovania a tiež právne vady, žalovaný uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. 365 ods. 1 písm. b) f) a h) C.s.p.

6. Žalobca sa vo svojom vyjadrení k odvolaniu vo všeobecnosti stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a v konkrétosti len k odvolacej námietke žalovaného, smerujúcej proti spôsobu, akým sa súd prvej inštancie vysporiadal s jeho námietkou premlčania, žalobca bez ďalšej argumentácie odkázal na zodpovedajúcu časť odôvodnenia napadnutého rozsudku.

7. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas (§ 362 v spojení s ust. § 367 ods. 2 C.s.p.), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario C.s.p., v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 C.s.p., z hľadiska odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) f) a h) C.s.p. a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

8. Svojimi odvolacími námietkami žalobca nastolil predmetom odvolacieho prieskumu tiež správnosť spôsobu právneho posúdenia súdom prvej inštancie námietky premlčania vznesenej v konaní žalovaným (§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.). Vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumiť omyl v tomto postupe a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnú normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý tiež

správne interpretoval avšak právnu normu nesprávne na zistený skutkový stav použil, teda v skutkových okolnostiach z právnej normy vodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

9. Súd prvej inštancie neprihliadol na námietku premlčania na podklade názoru, že formulácia tejto námietky žalovaným „dovolávam sa premlčania“ nespĺňa požiadavku určitosti. Bol pritom presvedčený, ako už bolo zmienené, že pre kvalifikované dovolanie sa premlčania musí námietka obsahovať skutočnosti, na poklade ktorý je možné ustáliť, že právnym predpisom vymedzená doba uplynula, a že v nej oprávnený subjekt svoje právo nevykonal. Tento názor súdu prvej inštancie nie je správny. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku síce prezentoval, že jeho nazeranie na spôsob vymedzenia námietky premlčania je konzistentný s ustálenou judikatúrou, vo svojej podstate v ňom len prevzal argumentáciu žalobcu v tejto otázke, opierajúcu sa výlučne o rozhodnutie tunajšieho súdu sp. zn. 11Co/357/2016 zo dňa 26. apríla 2017. Faktom je, že toto rozhodnutie, ktoré bolo v úvahách súdu prvej inštancie v tejto otázke jeho výlučnou argumentačnou oporou, bolo uznesením NS SR sp. zn. 7 Cdo 203/2017 zo dňa 26.4.2018 zrušené, podľa jeho odôvodnenia, práve na podklade odmietnutia názoru o potrebe konkretizácie vznesenej námietky premlčania, ktorý NS SR označil za formalistický, priečiaci sa zmyslu a účelu zákona. Pri posudzovaní procesnej účinnosti dovolania sa premlčania z hľadiska spôsobu vymedzenia k tomu smerujúcej námietky strany sporu, je potrebné podľa odvolacieho súdu ťažisko vyjsť z toho, že pre dovolanie sa premlčania zákon nepredpisuje žiadne formálne náležitosti a že námietka premlčania je námietkou s hmotnoprávnymi dôsledkami, a preto na jej obsah treba nazerať rovnakou optikou ako na právne úkony. V právnej praxi sa ustálil názor, že záver o neplatnosti právneho úkonu z dôvodu jeho neurčitosti alebo nezrozumiteľnosti je opodstatnený len vtedy, ak pochybnosti o jeho obsahu nemožno odstrániť ani výkladom za použitia interpretačných pravidiel stanovených v ust. § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Tie vo svojej podstate smerujú k obsahovému vymedzeniu právneho úkonu nie len podľa jazykového vyjadrenia použitého pri právnom úkone, ale aj podľa ďalších skutočností, predovšetkým však podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ktorú je možné vyvodiť najmä z okolností, za ktorých bol právny úkon urobený. V úvahách o obsahových požiadavkách námietky premlčania nemožno ponechať stranou ani závery formulované vo vzťahu k spôsobu posudzovania právnych úkonov Ústavným súdom Slovenskej republiky. Vo svojom náleze sp. zn. IV. ÚS 5/2014 ústavný súd konštatoval, že prílišný právny formalizmus a prehnané nároky na formuláciu zmluvy nemožno z ústavnoprávneho hľadiska akceptovať, lebo evidentne zasahujú do zmluvnej slobody občana, vyplývajúcej z princípu zmluvnej voľnosti (autonómie vôle) podľa čl. 2 ods. 3 ústavy. ÚS SR v tomto rozhodnutí zároveň zdôraznil, že jedným zo základných princípov výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý vedie k platnosti zmluvy, pred takým výkladom, ktorý vedie k neplatnosti, ak do úvahy prichádzajú obidva výklady. Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou a nie zásadou. Taká prax, keď všeobecné sudy preferujú celkom opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom nezakladajúcim jej neplatnosť, preto nie je ústavne konformná a je v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcimi z čl. 1 ústavy. Obsahovo inšpiratívnymi sú tiež závery Ústavného súdu ČR v jeho rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 340/2012, podľa ktorých preferencia výkladu uchovávaného právny úkon v platnosti kladie vysoké nároky na odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktorým sa právny úkon vyhlasuje za neplatný. Z takého rozhodnutia musí byť najmä dostatočne zrejmé, z akého právneho dôvodu má neplatnosť právneho úkonu vyplývať, či porušenie danej právnej normy vedie k neplatnosti právneho úkonu alebo k inému právnemu následku (náhrada škody, povinnosť vyzvať na odstránenie procesných nedostatkov) a aké skutkové zistenia preukazujú naplnenie predpokladov právnej normy, z ktorej vyplýva neplatnosť právneho úkonu. Z ústavného hľadiska požiadavky právnej istoty a preferencie platnosti právnych úkonov je nevyhnutné, aby o neplatnosti právneho úkonu nerozhodovali okolnosti, ktoré zákon neuvádza ako dôvody neplatnosti. Zároveň majú sudy pri posudzovaní neplatnosti právnych úkonov zohľadniť aj zmysel a účel právnej úpravy, ktorá s určitým nedostatkom právneho úkonu spája právny následok v podobe jeho neplatnosti.

10. Na podklade týchto úvah odvolací súd dospel k záveru, že pre účinné dovolanie sa premlčania určitého práva postačí, pokiaľ z prejavu možno vyvodiť, že sa konkrétny subjekt v spore o toto právo, dovoľáva premlčania. Pokiaľ preto v danom prípade žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu uviedol „dovolávam sa aj premlčania“ tento jeho prejav je potrebné považovať za účinne uplatnenú námietku premlčania. Súd prvej inštancie na podklade nesprávneho záveru o neurčitosti žalovaným vznesenej námietky premlčania, už obsahu právneho vzťahu strán z hľadiska skutočností rozhodujúcich pre posúdenie premlčania jednotlivých nárokov, z ktorých žalovaná suma pozostáva, nevenoval pozornosť, preto nevykonal dokazovanie a na jeho základe neustálil skutkový stav potrebný pre záver o dôvodnosti žalovaným vznesenej námietky premlčania. Nakoľko tento nedostatok, vzhľadom na povahu a rozsah

jeho procesných dôsledkov, nemožno efektívne napraviť v odvolacom konaní, došlo tým k naplneniu dôvodu, pre ktorý odvolaciemu súdu z pohľadu ust. § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p. neostávalo iné, ako rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom zamietavom výroku a tiež v závislom výroku o trovách konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.) zrušiť a v rozsahu zrušenia mu vec vrátiť na ďalšie konanie.

11. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie zabezpečiť si dostatočný skutkový podklad pre posúdenie dôvodnosti žalovaným vznesenej námietky premlčania. Bude mať pri tom na zreteli, že v žalovanej sume 1.061,68 Eur je podľa opisu skutkového deja žalobcu zahrnutých hneď niekoľko samostatných plnení, splatných v rôznom čase, ktoré sa teda samostatne a za iných podmienok aj premlčujú. Súd prvej inštancie sa v tejto súvislosti neopomenie vysporiadať ani s obranou žalovaného, v rámci ktorej poukazuje na to, že žalovanými sú v danom prípade tiež mesačné preddavky, podliehajúce ročnému zúčtovaniu, z čoho logicky vyplýva, že po vyúčtovaní možno ako dôvodné priznať len preddavky v úhrne najviac zodpovedajúcim vyúčtovanému nedoplatku za to - ktoré zúčtovacie obdobie. Zo sumárnej analýzy platieb, z ktorej jedinej súd prvej inštancie vyvodil skutkové zistenia vo vzťahu k záveru o výške uplatneného nároku, podľa posúdenia odvolacieho súdu výsledok zúčtovania preddavkov na skutočné náklady nie je zrejмый. Z toho vyplýva, že súd prvej inštancie sa v ďalšom konaní nezaobíde bez doplnenia opisu rozhodujúcich skutočností žalobcom a bez vyhodnotenia už vykonaných dôkazov tiež z hľadiska vzťahu medzi výškou nedoplatkov na preddavkoch a výsledkom periodických zúčtovaní týchto preddavkov; prípadne, pokiaľ to strany navrhnú v nastávajúcom priebehu konania, dokazovanie v tomto smere aj doplní. Po prípadnom doplnení dokazovania súd prvej inštancie vo veci opätovne rozhodne, s tým, že v novom rozhodnutí vezme do úvahy len tie skutočnosti, ktoré vyšli (vyjdú) v konaní najavo (Čl. 11 ods. 4 C.s.p.) procesne správnym postupom, pričom vo svojich úvahách pri posudzovaní veci vyjde tiež z právneho názoru odvolacieho súdu (§391 ods. 2 C.s.p.), vyjadreného v tomto uznesení. Nové rozhodnutie súd prvej inštancie náležite odôvodní tak, aby sa dôsledne a presvedčivo vypořiadal so všetkými skutkovo a právne relevantnými otázkami riešenými v konaní a argumentmi sporových strán a zároveň aby odôvodnenie nie len formálne spĺňalo náležitosti požadované ust. § 220 ods. 2 C.s.p., ale aby i materiálne zodpovedalo kritériám spravodlivého odôvodnenia. Súd prvej inštancie sa v ďalšom konaní napokon neopomenie vysporiadať tiež s argumentáciou žalovaného, poukazujúcou na nesúlad žalovanej sumy so stavom jeho nedoplatku podľa vyúčtovania za rok 2017.

12. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie tiež o všetkých trovách, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

13. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.